

Flickperspektiv i Taimines nya lågstadiepjäs

Taimine lyckas behandla skvaller och ryktesspridning på ett nyanserat sätt i sin nya lågstadiepjäs.

BARNTEATER

Skvaller

Text: Silva Lillrank. Regi: Paul Holländer. Ljudvärld: Oskar Silén. Visuell helhet: Lars Idman. I rollerna: Outi Paasivirta och Silva Lillrank. Speltid: cirka 40 minuter. Pedagogiskt material av Ida-Lina Nyholm ingår. Premiär i Staffansby lågstadieskola 29.1.

Turnéteatern Taimine har gjort en liten, en lektion lång föreställning om missförstånd, ryktesspridning och perspektivbyten. *Skvaller* riktar sig till lågstadier och den fungerar tack vare sin allmängiltighet för alla i åldern sju till tolv år.

Två flickor, Ming (**Outi Paasivirta**) och Elvira (**Silva Lillrank**) övar inför ett musikframträdande de ska ha på gårdsfesten på Kokosbacken där de bor.

Det ska flytta in en ny familj till huset, till bostaden som stått tom länge. Flickorna blir nyfikna och i det tomrum som finns, det de inte vet om sina nya grannar, fyller de på.

Mest material för föreställningarna om de nya grannarna ger flyttkarln (också Outi Paasivirta). Flyttkarln talar finska och Elvira kan en del finska men hon har svenska som modersmål, så språkförbistringen ger upphov till missförstånd. För den som kan lite finska, ter sig översättningsgradorna som lätta att förstå och komiska.

Snart han fjädern blivit en höna. Grannarna som ingen ens sett har blivit hippier som har en enorm ödla, massor med loppor och de har dessutom insjuknat i "fjongfeber". Elvira är "så, så förvirrad".

■ Nyinflyttade Sam (Outi Paasivirta) bjuder Elvira (Silva Lillrank) på pizza i Taimines turnépjäs *Skvaller*. FOTO: BJÖRN FAGERHOLM/PRESSBILD

”Skvaller är tydlig utan att vara övertydlig. Lillrank och Paasivirta har ett direkt tilltal som gör att budskapet når fram.

De nya grannarna är främlingar på ett allmänt plan. Överlag skriver uppsättningen inte sanningen eller tolkningar på någons näsa.

Flickenergi på gott och ont

Så länge missförstånden, eller den flickaktiga beskäftigheten hålls i det tysta är det hela oskyldigt. Det blir problematiskt först när Elvira glatt sprider ut alla rykten, skvallret, på sociala medier.

Hon har entusiasmerats av sin egen fantasi. Det hon inte insett är att det som är harmlöst för henne, kan ha andra följder för andra personer.

Till Elviras försvar – och det är också en eloge till arbetsgruppen

på Taimine – medger Elvira sina misstag.

Silva Lillrank och Outi Paasivirta utstrålar glad energi. Man förstår så väl Elvira. Ändå blir det helt fel. Silva Lillranks text och Paul Olins regi fungerar bra. Det är skönt att tempot inte är hektiskt. Det här är en reflekterande föreställning, inte introspektiv eller utåtagerande

Vill ingen illa

Skvaller är tydlig utan att vara övertydlig. Lillrank och Paasivirta har ett direkt tilltal som gör att budskapet når fram.

Eleverna verkade tycka om föreställningen. Det är bra att pedagogiskt material ingår, eftersom det

är en länk mellan teater och publik, där läraren ska stå i bakgrunden och inte behöver färga mottagandet alltför mycket.

Efter flera produktioner där Taimine främst fokuserat på pojkar och unga män, är det nu flickornas tur. Det är bra att man inte hamnar i gropan "allt är pojkarnas fel" – här är det ju faktiskt lite tvärtom. Men man förstår Elvira och hon framstår som en flicka som i grunden inte vill någon illa. Det är bara det att hon inte riktigt förstått att man bör faktagranska sitt material innan man sprider det, "skvallrar".

Barbro Enckell-Grimm